

Arrest

nr. 213 604 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. CLUYSE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen in het jaar 1998 België binnen en verzoekt op 19 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 9 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Skikda, de Algerijnse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. Uw ouders, twee zussen en broer zijn daar nog steeds woonachtig.

U bent niet zo lang naar school geweest omdat u hier niet van hield en graag wou gaan werken, samen met uw vader als elektricien.

U had geen problemen in Algerije, maar omdat er in de jaren '90 nogal wat conflicten waren in uw land hebt u in 1998 uw land op illegale manier verlaten en bent u via Spanje en Frankrijk naar België gekomen.

Een tweetal jaar geleden bent u hier traditioneel gehuwd met een Marokkaanse die een verblijfsvergunning heeft in Spanje en samen hebben jullie een dochter, zij werd geboren toen u hier in de gevangenis zat, zo stelt u. Uw vrouw en dochter, die ook de Marokkaanse nationaliteit heeft, bevinden zich momenteel in Casablanca.

Op 26 juli 2018 werd u door de Belgische autoriteiten aangehouden naar aanleiding van diefstal, op 27 juli werd u overgebracht naar een Belgische gevangenis en op 21 september werd u daar weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken en overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Uw repatriëring naar Algerije stond gepland op 21 oktober 2018, doch diende te worden geannuleerd omdat u op 19 oktober een verzoek om internationale bescherming indient. U stelt bescherming te vragen omdat u hier wil werken, trouwen en kinderen krijgen. Naar Algerije kunt u niet terug omdat u daar geen woning heeft en de woonst van uw ouders veel te klein is (om u op te vangen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 7 november 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw teruggedrijving of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Er dient na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u nu bescherming aan te vragen omdat u hier sinds 1998 verblijft en u erkend wil worden zodat u hier kunt trouwen, kinderen krijgen en werken. U gevraagd of er nog andere redenen aan de grondslag van uw verzoek liggen, ontkent u dit met klem (CGVS p.3). U gevraagd of u niet naar Algerije terug kan, antwoordt u 'ja, als u me een verblijfsvergunning geeft dan ga ik naar daar om mijn moeder te bezoeken en kom ik terug naar hier'. Gevraagd waarom u niet in Algerije zou kunnen verblijven, antwoordt u dat dit niet mogelijk is daar u er geen woning heeft, de woning van uw ouders is heel klein. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet terug kan, ontkent u dit (CGVS p.3). Er dient te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op socio-economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering,

of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Algerije, temeer u expliciet aangeeft nooit problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden (CGVS p.2).

Vervolgens dient nog aangestipt dat de vaststelling dat u pas een verzoek om internationale bescherming indient twee dagen voor de geplande repatriëring erop wijst dat u effectief geen nood hebt aan internationale bescherming, maar er enkel op uit bent de op handen zijnde repatriëring te laten annuleren en uw verblijf hier te verlengen (zie bijlage 39BIS).

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u in 1998, toen het u land verliet, geen problemen had, maar de situatie in uw land gewoon beu was (CGVS p.3).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een laissez-passer opgemaakt in uw hoofde door het Algerijnse 'Consulat Général à Bruxelles'. Dit stuk heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en bijgevolg vermag dit stuk bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In concreto diende te wordt vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit op een afdoende wijze aantoont, minstens dat deze niet werd betwist. Waarvan akte.

Verzoeker wijst op het volgende:

Het huidige geweld in Algerije lijkt ongrijpbaar omdat de moordaanslagen er een wreedheid hebben bereikt die zich niet meer in woorden laat uitdrukken.

In feite is de huidige toestand het resultaat van een langdurige politieke ontaarding - verwachtingen die zijn beschaamd, woede die geen uitlaat kon vinden en conflicten die niet tot een oplossing werden gebracht.

De regeringen die elkaar zijn opgevolgd hebben eigenhandig Algerije aan de rand van een algehele explosie gebracht door voor de oppositie alle deuren te sluiten en door elke impuls tot vrij denken en creativiteit in de kiem te smoren.

Het geweld is niet pas begonnen met de afzetting van president Chadli door het leger op 11 januari 1992, gevolgd door het afbreken van de parlementsverkiezingen, twee dagen later, waarmee het fundamentalistische Front Islamique du Salut (Fis) van zijn overwinning werd beroofd. Eerder is het zo dat dit afbreken van de verkiezingen, spoedig gevolgd door de ontbinding van het Fis in april 1992, de confrontaties die al tientallen jaren gaande waren, tot een ongekend peil heeft opgestuwd.

Geweldsuitbarstingen zijn in de geschiedenis van het onafhankelijke Algerije schering en inslag, zoals de aanvallen van commando's van fundamentalistische islamieten op meisjes met minirokken, eind jaren zestig, de gevechten tussen studentenfacties in 1975, het gewelddadige treffen tussen de Berberbeweging en de politie in 1980, de bloedige fundamentalistische guerrilla in de streek rond

Algiers tussen 1982 en 1987, tot en met de in bloed gesmoorde volksopstand van oktober 1988, halverwege de jaren tachtig voorafgegaan door demonstraties in Constantine en Setif (in het oosten van het land).

In feite is Algerije vanaf de onafhankelijkheid in 1962 gekenmerkt geweest door geweld, soms openlijk, soms sluimerend en bedekt.

De opkomst van het islamitisch fundamentalisme aan het eind van de jaren zeventig gaf vanaf 1989 aan het bestaande geweld een heel nieuwe dimensie. (tijdstop waarop verzoeker uit Algerije is gevlucht)

De druk van uiteenlopende aard waaraan de bevolking blootstond werd eind jaren tachtig snel groter, terwijl de geweldsuitbarstingen een almaar bloediger wending namen, met de verbreiding van gewapende overvallen, bomaanslagen in volkswijken, massaslachtingen. Bij de al bestaande staatsrepressie voegde zich nu ook het moorddadige radicalisme van de fundamentalisten, die het niet alleen op de machthebbers hadden gemunt maar op alle politieke groeperingen die hun wereldbeeld niet deelden. De fundamentalisten zijn ervan overtuigd dat er maar één methode is die tot succes leidt: de macht gewapenderhand veroveren en die vervolgens met dictatoriale middelen handhaven.

Deze niet aflatende strijd werd in de hand gewerkt door de macht van de eenheidspartij. Deze eenheidspartij, gedomineerd door het Front de Libération Nationale (FLN), legde de maatschappij een vorm van totalitarisme op waarin zelfs maar de gedachte aan politieke oppositie uitgesloten was.

De confrontatie van het Chadli-regime met de fundamentalisten heeft zich vanaf 1989 in het voordeel van de laatsten ontwikkeld

De sociaal-economische neergang stortte het land in een diepe crisis en diskrediteerde het FLN nog verder, zodat de meerderheid van de Algerijnen van dat regime vervreemd raakte.

Het islamitisch fundamentalisme, slaagde erin steeds grotere delen van de bevolking aan zich te binden. Folteringen door het leger en de veiligheidsdiensten, om alleen dit saillante aspect te noemen, vonden sinds de volksopstand van oktober 1988 stelselmatig en op grote schaal plaats.

Ongeregelde gewapende groepen, geleid door een van de Fis-leiders, El Hachemi Sahnouni, doken op en pleegden aanslagen

De gewapende groepen en de politieke leiders van het Fis hebben hun doeleinden nu voor een deel bereikt. Het onvermogen van het gezagsapparaat om de moordaanslagen een halt toe te roepen, heeft de autoriteiten in Algiers in grote moeilijkheden gebracht, politiek maar ook diplomatiek. Onder de bevolking heerst een enorme onvrede, en bijvoorbeeld in Algiers neemt men al zijn toevlucht tot noodmaatregelen (nachtwachters in de volkswijken, massale aanschaf van wapens, hoge percentages thuisblijvers bij verkiezingen, enzovoort). Op internationaal niveau is de impact minstens even groot, gezien de vele recente reacties, waaronder die van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Ook de non-gouvernementele organisaties protesteren tegen de rampzalige situatie van de mensenrechten in Algerije.. Het regime wordt voortaan met de vinger nagewezen en sommigen, vooral in de media, aarzelen niet om de betrokkenheid van dat regime aan te roeren bij wat meer en meer lijkt op een genocide.

President Abdelaziz Bouteflika, aan de macht sinds 1999, doet er volgens Amnesty International alles aan om voor een vierde keer als president gekozen te worden.

Critici gewelddadig aangepakt

Hoewel de zogeheten noodtoestand in het land in 2011 werd opgeheven, zijn er nog steeds ernstige restricties die de vrijheid van meningsuiting, vereniging en vergadering beperken. 'De strategie van de Algerijnse autoriteiten is het in de kiem smoren van iedere persoon die kritiek heeft op hen en hun beleid', meldt Nicola Duckworth, Amnesty International's Senior Director of Research.

Zo overvielen veiligheidstroepen Al-Atlas, een eigen televisiezender die in zijn uitzendingen de autoriteiten had bekritiseerd. De zender werd gedwongen uit de lucht te gaan. 'Aanvallen op een eigen

televisiezender omdat het aandurft een ander standpunt in te nemen is een aanval op de vrijheid van meningsuiting.'

De veiligheidstroepen van Algerije hebben grove overtredingen begaan waaronder marteling, verdwijningen en buitengerechtelijke executies, meldt Amnesty International. De gijzeling op het gascomplex in Amenas is hier een pijnlijk voorbeeld van. Hier werden meer dan 40 werknemers en 29 gijzelnemers gedood door de Algerijse veiligheidstroepen. Dit alles onder het mom terrorisme te bestrijden..

Verder is het GCSV niet consequent waar zij niet onderzoeken of Algerije een "veilige" thuishaven is voor verzoeker

De opwerpingen mbt het "ongeloofwaardig" karakter van de asielmotieven is enkel alleen vanuit de "tunnel" visie van het GVVS te begrijpen. Zij "wenst" enkel tegenstrijdigheden te ontdekken, verschillen tussen diverse verklaringen en hecht geen belang aan de overeenkomsten, en elk element hoe klein ook dat onlogisch voor hen lijkt (zonder dat dit daarom onlogisch is voor een vreemdeling/moslim,....) is een "bewijs".

Nee, er kan niet worden ingegaan op de " tunnelvisie", doch vastgesteld dat er wel degelijke reële elementen welke de asielaanvraag ondersteunen en staven.

Het feit dat het GCVS stelt dat er geen behoefte is aan bescherming is totaal onterecht en zelfs in tegenstrijd met wat gesteld wordt ni. indien kan verwacht worden dat hij in Algerije veilig is De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending van artikel 9ter, §§ 1 en 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat "noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijken dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers eerlijkheid, en de terechte vraag tot asiel

Het besluit dat de commissaris generaal, door desalniettemin te stellen dat de huidige verzoeker niet geloofwaardig is zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat de aanvraag niet gegrond is - conform het gestelde in artikel 9ter, §3,2° van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht schendt.

Dat kan worden afgeleid dat de aanvraag en de resp. gronden, motieven en verwijzingen en stavingen niet integraal heeft onderzocht en als zodanig de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden

Overwegende dat beslissingen inzake erkenning als vluchteling principieel individuele beslissingen zijn;

dat er geen automatisme kan worden toegepast op alle personen die uit een bepaalde regio komen om deze te erkennen of te weigeren als vluchteling

Dat kan worden afgeleid uit de resp. beslissing dat de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vluchtelingen bij de aanvragen tot erkenning gebruik zou maken van stereotiepe motiveringen; dat het feit dat een bepaalde logische opbouw (feitenuiteenzetting - specifieke

vaststellingen met betrekking tot de aanvrager om erkenning - besluit) en vergelijkbare bewoordingen bij de beoordeling van de aanvragen wordt gebruikt bij de motivering van dergelijke beslissingen.

Dat dit kan worden beschouwd als zijnde een bewijs of aanwijzing dat een stereotiepe motivering wordt gegeven bij de beoordeling van de aanvragen om erkenning als vluchteling; dat het feit dat een bepaalde standaardformulering wordt gebruikt in de motivering om de algemene richtlijnen aan te duiden waaraan men zich houdt bij de beoordeling, er alleszins op duidt dat de betrokken aanvraag niet / minstens onvoldoende werd onderzocht

Overwegende dat het feit dat een aanvrager om erkenning als vluchteling te verkrijgen erin slaagt zijn identiteit te bewijzen aan de hand van stávende stukken en als zodanig zijn gehele asielrelaas in een positievere context plaatst dan vergelijkbare personen die er niet in slagen dit bewijs te leveren, op zich als belangrijk dient aanzien

Verzoeker acht de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat de eerste rechter de identiteitsvoorwaarde van artikel 9ter, § 2 , van de Vreemdelingenwet niet voldaan heeft geacht, en daarbij is voorbijgegaan de voorbereidende werken

Het Commissariaat heeft zelf nooit enig deugdelijk onderzoek gevoerd

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat hieraan niet voldaan is, nu zij deze argumentatie niet ten gronde motiveert.

Dat het middel bijgevolg ernstig"

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat overeenkomstig artikel art. 3 E.V.R.M. concreet dient onderzocht of de afwijzing van het verzoek tot asiel of de subsidiaire bescherming niet disproportioneel is.

Verzoeker toont aan dat hij persoonlijk, in geval van een afwijzing van zijn verzoek tot asiel gevolgd door een verwijdering, een reëel risico loopt om een behandeling te ondergaan die artikel 3 EVRM verbiedt.

Dat hij aldus zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met art. 3 EVRM.

Nergens is enig onderzoek ter zake gevoerd, of kan uit de beslissing enige element worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen"

Dit middel is gegrond."

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat hij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar hij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen zonder hem te horen omtrent het "ontbreken" of "ongeloofwaardig karakter van bepaalde documenten, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hem stukken over te maken

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op asiel, minstens de subsidiaire bescherming zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, situatie ter plaatse, edm....

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten. Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verzoeker werd geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen. Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.

De zeer uitvoerige motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen.

Er werd ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikelen van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non.

Het bestreden arrest miskent artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De middelen zijn gegrond

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die niet alleen asiel (en verblijf) geweigerd wordt, doch tevens het land dient te verlaten.

Er is terzake duidelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigoureuse") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op asiel te worden toegestaan aan verzoeker.

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat het te berde brengen van de zgn "appreciations" en "info" die niet gestaafd wordt, een totaal oncontroleerbaar gegeven is en niet als dusdanig kan worden aangewend tot het aantonen van wat dan ook.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de schending van deze bepalingen niet dienstig worden aangevoerd in onderhavige procedure, die betrekking heeft op een verzoek om internationale bescherming.

Het tweede en het derde middel zijn niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat de door hem aangehaalde asielmotieven, met name dat hij hier sinds 1998 verblijft en erkend wil worden om hier te kunnen trouwen, kinderen krijgen

en werken, en dat hij niet in Algerije kan verblijven omdat hij er geen woning heeft en de woning van zijn ouders heel klein is, geen verband houden met het Verdrag van Genève en hij hiermee evenmin aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Algerije. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek van verzoeker om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in het eerste middel een beknopte en fragmentarische geschiedenis te geven van de algemene situatie in Algerije, zonder de huidige situatie op zijn eigen situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Het geheel van de motieven op basis waarvan de commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus besluit, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, wordt er op gewezen dat hieruit niet kan worden geconcludeerd dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Algerije.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Algerije zou hebben gekend. Voorts geeft verzoeker in het eerste middel een uiteenzetting over de geschiedenis van en de algemene situatie in Algerije, doch laat hij na deze informatie *in concreto* te betrekken op zijn persoonlijke situatie en te staven aan de hand van enig concreet stuk.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Verzoeker voert in het vierde middel van het verzoekschrift dan ook niet dienstig aan dat de commissaris-generaal *"hem niet kan verwijten dat hij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar hij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen zonder hem te horen omtrent het "ontbreken" of "ongeloofwaardig karakter van bepaalde documenten, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hem stukken over te maken"*. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN